

Lieve dochter,

Je wangen zijn zo rood als een tomaat en aan je Jogen is af te lezen dat ze net een fontein zijn geweest. Meer eigenlijk, een overstromende fontein die alle grenzen laat vervagen tussen alle realiteiten met het onverwoestbare water. Zout water uit je ogen. Druppels en riviertjes, stil en wild stromend, druppels die verdampen op je warme rode wangen.

Sorry, lieve dochter. Ik liet mij gaan.

Tien minuten eerder zaten we in jouw kamertje al je speelgoed door te nemen, om te kijken of we dozen konden vullen met speelgoed dat je niet gebruikt. En dat was nogal wat. Van babyboekjes, tot aan houten treintjes en veel boekjes en van die plastic troep (ja dat woord gebruik ik), die je krijgt als je een boekje koopt in de supermarkt. Daar lag je vloer vooral mee vol. En je wilde niks wegdoen. Alles was van jou. En dat is ook zo. Ik vergat dat te respecteren. Ik koos ervoor om mezelf te laten gaan. Dat betekent dat ik al mijn redelijkheid en rust op een kano zet en zelf in het wilde water stap en de tegenstroom trotseer. Mijzelf dus en jij als bonus erbij op mijn rug. Loodzwaar.

‘Kom, deze dingen kunnen we heus weggeven aan

andere kinderen die er wel mee gaan spelen.’

‘Nee, dit is van mij,’ brul je.

‘Je praat hard mama. Stop met praten.’

‘Nee, mama stopt niet met praten.’

En nu komt de welbekende manipulatieve zin:

‘Er zijn heel veel kinderen op de wereld die geen speelgoed hebben om te spelen en dus kunnen wij dit weggeven.’

Je begint direct te huilen.

‘Stop met praten mama!’

Nee, dit is belangrijk. Manipulatie zin nummer twee:

‘Mama en papa werken voor dit speelgoed en jij speelt er niet mee en je bent er ook niet blij mee.’

Ik sta in het wilde water, de stroom botst met al haar golvende kracht tegen mijn onderbenen en voordat ik het weet lig ik kopje onder, ik moet snakken naar adem en vechten om mezelf weer boven het water uit te brengen. Het water is overal, het stroomt uit je ogen, je bent ontroostbaar, ik heb je nog nooit zo gezien. Het water houdt niet op, het trekt nu met man en macht aan mijn benen, ik moet proberen mij staande te houden. Waar is die kano nu, die kano met rust en stilte waar ik even op kan stappen en mee kan deinen op de golven. En dan ineens is er weer een golf

en sta ik abrupt stil in het water en hervind ik mijn weg naar de kano.

‘Shit, sorry lieve dochter, mama liet zich even gaan. Ik had mezelf verloren in een waas van domme opmerkingen.’

Ik loop zachtjes naar je toe en zoek toenadering. Gelukkig mag ik je optillen, troosten, wiegen en vooral mijn excuses aanbieden.

‘Sorry, dat dat gebeurde, mama gaat zo even bij zichzelf kijken waar dat van binnen vandaan komt, het heeft echt niks met jou te maken. En je gaf het ook zo goed aan, jouw grens: stop! Houd op. Maar ik luisterde niet naar je. Ik zal dat voortaan beter gaan doen.’

Je tranen houden op te stromen. Mijn blouse is bijna gekristalliseerd van het zout uit je ogen. Je was in mijn kano gekomen. Gelukkig. Samen in de kano konden we elkaar weer vinden en in rust verder dobberen. Later op de middag is er visite gekomen en ik vertel ons verhaaltje van die ochtend, omdat je toet nog zo rood is en aangedaan. Ik vertel dat ik mijn excuses aangeboden heb en toen draaide de visite zich om naar jou met een vragende blik en zei:

‘Waarom in hemelsnaam? Het is maar een kind. Zij

moet naar jou luisteren. Niet te vaak doen hoor, anders gaat ze over je heen lopen.’

Ik besluit op dat moment lieve dochter, dat er geen plek in onze kano meer is voor de visite en dat ze verderop verder kunnen dobberen in hun plastic opblaasbootje. Die langzaam leeg loopt.

Lieve dochter,

De boot glijdt gedwee door het water heen van het peddelen van jou en mij. Een hele ochtend op het meer, daar waar we de zonsopgang willen zien, samen met onze camera's. Eens kijken of we alle kleuren oranje en goud kunnen vangen. En dat lukt! Het water is zo helder dat je alle visjes kan zien, waterplantjes en zelfs wat rivierkreeftjes. De boot leggen we aan op de steiger.

‘Lieve pak jij even deze tas aan?’

‘Nee, heb ik geen zin in.’

‘Kom, dan kan ik de andere tas pakken en kunnen we samen naar het strandje gaan voor een ontbijtje. Help mij even.’

Het woord helpen is als een betovering. Dat woord zet vanuit energie alles in beweging en zelfs mijn dochter komt van haar biljetjes af. Ik grijns en til de tas op en loop voor haar uit. Eenmaal bij het strandje aangekomen plons je voor mijn ogen het water alweer in. Druppels vliegen overal naartoe. Helderblauwe watergolfjes om je lichaamje heen en jouw grote glimlach vertellen mij genoeg. Het strandzand wijst een prachtige plek aan om mijn handdoek neer

te leggen en naar de bar ginds te lopen voor onze dagelijkse ontbijtbestelling. Mijn voeten verdwijnen in het warme zachte zand, een gevoel wat mij altijd terugbrengt naar mijn jeugd. Ik knoop mijn haar op en wacht even op mijn drinken en eten. Ik tuur het meer rustig af en zie Lieve bij twee andere kindjes staan. Ze staat te ver weg voor mijn ogen om haar scherp te kunnen zien, maar aan haar energie te lezen zie ik dat het foute boel is. Haar schoudertjes hangen, haar lichaam is zwaar. Mijn hart, mijn adem, stukt een beetje. Een brok in mijn keel en een gevoel om haar acuut te redden komen direct omhoog. Maar ik weet dat dit een gevoel van mijzelf is. Van vroeger. Ik pak mijn bestelling op en loop terug naar de handdoek. Ik adem even rustig in en uit, vergeef mijzelf voor de overtuiging die is ontstaan in mijn vroege jaren en zo voel ik het gevoel verdwijnen. Ik zie dat jij je omdraait en naar mij rent.

‘Mama, mama, die kindjes zeggen dat ik stom ben en daar niet mag spelen.’

Het allerliefst laat ik mijn hart even achter op de handdoek en loop ik naar die kindjes zelf toe om te vertellen hoe het ervoor staat, maar dat doe ik niet. Ik weet beter. Ook zie ik mijn meisje zwemmen in haar

grote poel aan gevoel. Ik adem in en uit en kijk Lieve aan en zeg:

‘Oef, dat is niet leuk.’

De traantjes lopen over je wangetjes. De allereerste keer dat je hiermee geconfronteerd wordt. Ik open mijn armen en je kruipt er helemaal in weg. Ik sus je net zo lang als nodig is.

Ik kruip een beetje naar je toe en zeg:

‘Lieve, vind jij jezelf leuk?’

Je twijfelt heel eventjes en zegt dan zachtjes:

‘Ja!’

‘Mooi Lieve, daar gaat het om. En als je jezelf leuk vindt, wat zegt je lichaam dan? Die is dan blij.

Niet iedereen in de wereld zal je leuk gaan vinden, net als dat jij ook niet iedereen leuk vindt. Maar wat geldt is dat jij jezelf leuk vindt, want je neemt jezelf altijd overal mee naartoe. Je slaapt, drinkt, ademt en leeft met jezelf. De rest komt vanzelf. Beloofd. Je mag aardig zijn tegen elkaar, maar je hoeft niet met iedereen te spelen. Dat doet mama ook niet.’

Je klimt weer op mijn schoot en gaat tussen mijn armen zitten. En ik houd je vast, zolang je het nodig hebt. De warmte van de kleine zandkorreltjes dragen je mee. Ik kus je en wieg je en zeg je:

‘Mama is hier, mama heeft je vast.’